

PREDIKAN SKÄRTORSDAGEN 2017

Markus 14:12-26

Sanningens minut

Så ligger de där vid bordet. Jesus och de tolv apostlarna, hans närmaste vänner på jorden. De har delat liv de senaste tre åren. De har också firat påskmåltiden tillsammans flera gånger. Men den här gången är allt annorlunda. Stämningen är inte bara glad och uppsluppen som den borde vara när man firar Israels befrielse ur 400 år av slaveri i Egypten. Det är oro i luften. Flera gånger har Jesus talat om för dem vad som kommer att hända i Jerusalem. De har inte förstått eller helt enkelt inte velat lyssna. Man vill inte höra någon prata om sitt lidande och sin död. Ingen! Samtidigt vet de att Jesus har delat folket. Somliga älskar honom, andra hatar honom. Och de som hatar honom har bestämt sig. Han måste bort. För gott. Så det blir ingen vanlig påskmåltid. Tydligt samlas de inte heller där de brukade. Men de gör som de brukar, de dukar fram de bittra örterna, saltvattnet och det tegelröda moset för att minnas tårarna vid tegelbruken i Egypten, där finns det osyrade brödet och vinet, och förstås påskalammet, vars blod ströks på dörrposterna och räddade Isareliterna från dödsängeln för länge sedan. Och plötsligt, kanske efter mycket tvekan, säger Jesus; *En av er kommer att förråda mig...*

Allas ögon vänds mot Jesus, kropparna stelnar till och det blir först alldeles tyst. Om stämningen redan var dyster blir den nu nattsvart.

Märkligt nog börjar de inte se sig misstänksamt omkring för att upptäcka om någon verkar se skyldig ut.

De fattar att det skulle kunna vara vem som helst av dem. Så mycket har de i alla fall lärt sig av Jesus att de inte spelar hjältar inför honom. Visst, de lovar senare att de inte ska överge honom, men tiden med Jesus har också fått dem att se sin egen svaghet, och att svaghet och misslyckande inte utstänger dem från Guds rike. Samma insikt som Paulus fått när han i Romarbrevet beklagar sig över sin svaghet och får svaret av Gud: *Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet.*

Ändå är detta svårsmält. Skulle någon av hans trogna följeslagare förråda och utlämna honom till hans fiender? Någon ur den innersta kretsen? Kan man lita på någon? Och Jesus verkar ju själv veta vem det är, även om han inte säger det rakt ut. Den obehagliga stämningen hänger som ett åskmoln i den övre salen. Just den här gången borde väl Jesus ha talat klarspråk. Om Judas. Men det gör han inte. Av omsorg om honom, kanske för att ge honom en sista chans att ändra sig. Och inte minst, för att hindra de andra att kasta sig över honom och förhindra det som ändå kommer att hända. Om det inte blir Judas som vägleder Jesus fiender när de ska leta rätt på honom, så blir det någon annan.

Men det är tragiskt. Judas är en olycksfågel och det vore bättre för honom att han aldrig blivit född, säger Jesus. Svåra ord, men sanna.

Judas är inte bara svag, han går bort i mörkret för att aldrig mera återvända. De andra är svaga, de kommer alla att fly och överge honom, men de ska komma tillbaka.

Varför det? Djupast sett vi inte varför Judas gjorde som han gjorde och de andra trots allt försökte vara med Jesus tills paniken tog överhanden och de sprang åt alla håll.

Men det Jesus nu gör med brödet och vinet styrker dem. När han river sönder det tunna sega osyrade brödet och delar ut det till dem säger han; *Detta är min kropp*, och när han lyfter den tredje bägaren, Välsignelsens bägare, som Paulus nämner i 1 Kor. Säger han; *Detta är mitt blod, förbundsblodet som blir utgjutet för många*. Som brödet bryts och vinet rinner ska hans kropp brytas sönder och hans blod ska rinna. För dem, för dig och mig, för alla.

För vår falskhet, våra bedrägerier, osanningar och lögner, för vår Feghet och likgiltighet, för alla våra löften som bara var tomma ord, För vår självupptagenhet och ovilja att lyssna och försöka förstå, för alla grymheter och all orättvisa som vi utsätter varandra för, för all mobbing och allt kallt kalkylerande för att tjäna så mycket pengar och bli så rik som möjligt. Det är detta Jesus ska dö för. Han ska dömas och piskas och dödas för att vi ska gå fria. Han ska ta straffet, han ska utsättas för människors ondska och samtidigt försona oss med Gud. Det som nu ska hända är Guds plan, men det är människor som utför den. Och nattvarden, den sista måltiden med lärjungarna som skulle bli den första nattvarden för kyrkan, är Jesu erbjudande om kärlek och gemenskap med oss alla. Ingen är utesluten som inte utesluter sig själv.

Judas var med; Petrus var med, som senare skulle förneka honom, och de andra som övergav honom. Ingen var döpt eller konfirmerad. Jesus sorterade inte ut de ovärdiga för att behålla de värdiga kvar. Ingen var värdig. De var alla svaga människor som vi. Nattvarden är inte till för de särskilt fromma utan för alla syndare. Du och jag och alla andra. Det finns hopp och framtid för oss. Jesus har gått den svåra vägen, rakt igenom lidande och död. Med oss och för vår skull. Ingenting kan skilja oss från honom om vi bara inte går bort som Judas. Det fanns förlåtelse också för honom som det fanns för alla de andra. Och för dig och mig. Nu och alltid.